

متن پرسش

سلام علیکم: بنده مدتی در یکی از حوزه‌های علمیه مشغول درس خواندن بودم. متأسفانه آن حوزه تحت نفوذ شیعه انگلیسی بود و متأسفانه افراط در عزاداری باعث شد که بنده اکنون از عزاداری خاطرات بدی دارم هنگامی که محرم می‌شود ناراحت می‌شوم و می‌گویم وای باز محرم آمد باز گریه دو ماهه! البته نه اینکه عزاداری نکنم ولی روزه‌هایی که گوش می‌دهم شاید در طول این دو ماه از ۱۰ تا تجاوز نکند ولی به جای آن سعی می‌کنم شعور خود را بالا ببرم و کتاب حماسه شهید مطهری و مقتل در روز عاشورا مطالعه می‌کنم با توجه به اینکه از آن حوزه بیرون آمدم ولی دیگر آن حلاوت عزاداری و کارهای معنوی که در قبل از ورود به حوزه داشتم ندارم به طوری که حتی دیگر ماه رمضان یا رجب یا شعبان با ماه‌های دیگر برایم فرق نمی‌کند. البته روزه می‌گیرم اکنون از شما می‌خواهم بپرسم که چه کنم آن حلاوت سابق به اینجانب برگردد؟؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همه حرف در کربلا آن است که ما متوجه نمادی از انسانیت یعنی حضرت اباعبدالله «علیه‌السلام» می‌شویم که نهایی‌ترین نحوه حضور انسان در آن شرایط است و از این جهت اشک و عزاداری پس از درک جایگاه حضرت اباعبدالله «علیه‌السلام» در آن مرحله تاریخی، قدم‌هایی است تا از آن حضور باز نمایم. امید است کتاب «کربلا؛ مبارزه با پوچی‌ها» در این رابطه افقی را در مقابل رفقا بگشاید. در ضمن اخیراً یادداشت‌هایی در رابطه با نظر به پدیده «شهادت» که مبنای اصیل آن در کربلا به معنای خاص آن ظهور کرد؛ شده است. پیشنهاد می‌شود اگر فرصتی بود به آن یادداشت‌ها سری بزنید. موفق باشید ۱۴۱۷۳/۳/۱۴
<https://eitaa.com/matalebevijeh/14173>